اضطراب روزهای «نه جنگ، نه صلح» را چگونه سپری کنیم

استمرار هوشمندانه زندگی در سایه امید جمعی

گزارش

رضوانه رضایی‌پور
گروه سیاسی

این روزها که فضای کشور در شرایط «نه جنگ، نه صلح» قرار گرفته، ناخودآگاه بستر را برای شکل‌گیری اضطراب، نگرانی‌های فرساینده و بلاتکلیفی در میان ایرانی‌ها فراهم ساخته است. جامعه نه می‌تواند خود را کاملاً با وضعیت بحران سازگار کند و نه فرصت بازگشت به شرایط عادی را دارد و همین ابهام، برنامه‌ریزی برای فردا را برای بخش بزرگی از مردم دشوار کرده و فرسایشی تدریجی در سطح روانی و اجتماعی شکل داده است. در این شرایط و وقتی فضای جامعه با اما و اگرهای سیاسی و دیپلماتیک گره می‌خورد، این پیوندهای عاطفی و همبستگی است که تنش‌ها را خنثی کرده و سبب ثبات روانی می‌شود.

«امید»، یکی از همین «سرمایه‌های اجتماعی راهبردی» است که با تقویت همدلی و حفظ انسجام ملی، معنا پیدا می‌کند؛ امیدی که نه خوشبینی نام دارد و نه انکار واقعیت.

دو یادداشت ذیل با عنوان‌های «نقش امید در عبور از وضعیت بلاتکلیفی» و «قدرت امید جمعی» نشان می‌دهد راهکار عبور از این مسیر پرابهام، افتادن در دام اضطراب نیست. کارشناسان در این یادداشت‌ها یادآور می‌شوند که جامعه با تکیه بر سرمایه اجتماعی، حفظ آرامش درونی و مراقبت عاطفی از یکدیگر، می‌تواند بر رخوت و استرس غلبه کند. به بیان دیگر، در روزهای مبهم کنونی، حفظ امید جمعی و استمرار هوشمندانه زندگی روزمره، امن‌ترین مسیر برای رسیدن به ثبات و آرامش پایدار خواهد بود.

نقش امید در عبور از وضعیت بلاتکلیفی

علیرضا شریفی‌یزدی
روان‌شناس اجتماعی

جامعه ایران مدتی است که دوره‌ای از گذار و شرایطی میانه تنش و آرامش را تجربه می‌کند؛ فضایی که در آن نااطمینانی‌ها و دغدغه‌های روزمره، برنامه‌ریزی برای آینده را با چالش مواجه کرده است. با وجود این، آنچه بیش از هر چیز در چنین روزگاری اهمیت دارد، تکیه بر ظرفیت‌های درونی و پیوندهای اجتماعی است. دقیقاً در همین نقطه است که مفهوم «امید جمعی» به عنوان نیرویی سازنده و انگیزه‌بخش به کمک جامعه می‌آید تا با تقویت همدلی، همبستگی و نگاه رو به جلو، مسیر حرکت، بازسازی و خلق فردایی بهتر هموارتر شود.

جوامع انسانی همواره در شرایط جنگ یا صلح پایدار زندگی نمی‌کنند. گاهی وضعیتی بینابینی بر زندگی جمعی سایه می‌اندازد که در آن نه نشانه‌های روشنی از پایان تنش‌ها وجود دارد و نه چشم‌انداز قابل اطمینانی از بازگشت ثبات. وضعیتی که نااطمینانی نسبت به آینده، نگرانی‌های اقتصادی، فشارهای روانی، کاهش قدرت برنامه‌ریزی و احساس تعلیق را به تجربه مشترک بخش بزرگی از جامعه تبدیل می‌کند. ویژگی مهم چنین وضعیتی، استمرار بلاتکلیفی و دشواری پیش‌بینی آینده است. جامعه نه می‌تواند به‌طور کامل خود را با وضعیت بحران سازگار کند و نه فرصت بازگشت به شرایط عادی را دارد. در نتیجه، فرسایشی تدریجی در سطح روانی، اجتماعی و اقتصادی شکل می‌گیرد. در چنین شرایطی، پرسش اساسی این است که چه عاملی می‌تواند از فروپاشی انگیزه اجتماعی جلوگیری کند؟ پاسخ را باید در مفهوم «امید جمعی» جست‌وجو کرد.

امید؛ فراتر از خوش‌بینی و انتظار

در روان‌شناسی علمی (به‌ویژه نظریه چارلز ریچارد اسنایدر)، امید بر دو مؤلفه استوار است: «عاملیت» (باور و انگیزه فرد برای حرکت به سوی اهداف) و «مسیریابی» (توانایی شناسایی راه‌های مختلف برای رسیدن به آن اهداف). انسان امیدوار فقط کسی نیست که آینده خوبی را تصور می‌کند، بلکه فردی است که برای رسیدن به آن، هدف دارد و در صورت بسته شدن یک مسیر، راه دیگری می‌جوید. بنابراین امید اجتماعی را نمی‌توان با انتشار پیام‌های مثبت تقویت کرد؛ امید زمانی واقعی است که مردم احساس کنند امکان اثرگذاری بر زندگی خود را دارند.

اگر نظریه اسنایدر را به سطح اجتماعی تعمیم دهیم، امید جمعی زمانی شکل می‌گیرد که افراد جامعه به این باور مشترک برسند که آینده امکان تغییر دارد و همکاری آنها در آن مؤثر است. برای مثال، کمک به خانواده‌های آسیب‌پذیر، ابتکار جوانان برای مسائل اجتماعی یا فعالیت گروه‌های داوطلبانه، نوعی «امید عملی» تولید می‌کند. این رفتارها پیام مهمی دارند: جامعه هنوز زنده است و ظرفیت همکاری و بازسازی در آن وجود دارد. استمرار بلاتکلیفی به اضطراب، خستگی روانی، کاهش اعتماد و احساس درماندگی می‌انجامد. برای جلوگیری از تبدیل فشارهای فردی به فرسایش جمعی، به سرمایه اجتماعی (مجموعه‌ای از روابط، اعتمادها و هنجارهای همکاری) نیازمندیم. امیل دورکیم بر اهمیت پیوندهای اجتماعی تأکید داشت و هشدار می‌داد که اگر اعتماد عمومی آسیب ببیند، جامعه با آنومی (بی‌هنجاری) مواجه می‌شود، چراکه امید جمعی بدون سرمایه اجتماعی پایدار نمی‌ماند.

تاب‌آوری اجتماعی و کنش آگاهانه

تاب‌آوری اجتماعی: به معنای تحمل نامحدود رنج نیست، بلکه توانایی جامعه برای مواجهه با فشارها، سازگاری و حفظ توان تغییر و بازسازی است. رابطه این مفاهیم چنین است: امید جمعی انگیزه می‌دهد، سرمایه اجتماعی امکان حرکت مشترک را فراهم می‌کند و تاب‌آوری اجتماعی توان ادامه مسیر را افزایش می‌دهد. آموزش و آگاهی: پائولو فریره بر اهمیت آگاهی انتقادی و مشارکت در تغییر شرایط تأکید می‌کند. امیدی که به انتظار محدود شود تحول‌آفرین نیست؛ جامعه باید در تولید امید و یافتن راه‌حل‌ها مشارکت کند.

نقش رسانه‌ها و نسل جوان

رسانه‌ها: رسانه‌ها باید از بزرگ‌نمایی تهدیدها پرهیز کنند و با صداقت، با بازتاب واقعیت‌های دشوار، ظرفیت‌های اجتماعی و راه‌حل‌های موجود را نشان دهند. جوانان: اگر نسل جوان احساس کند تلاش و خلاقیت او تأثیری بر آینده ندارد، از مشارکت فاصله می‌گیرد. تقویت امید جوانان نیازمند فرصت‌های واقعی شغلی، نوآوری و احترام به دیدگاه‌های آنان است. به این ترتیب، در وضعیت فعلی ایران، تقویت امید جمعی به اقداماتی مشخص نیاز دارد: تقویت اعتماد عمومی از طریق شفافیت، افزایش گفت‌وگوی اجتماعی، تقویت شبکه‌های همیاری مدنی، توجه به سلامت روان جامعه، ارتقای آموزش و ایجاد افق‌های واقعی برای جوانان.

در روزگار نه جنگ، نه صلح، آنچه جامعه را زنده نگه می‌دارد فقط امید به پایان بحران نیست؛ امید به توانایی انسان‌ها برای ساختن زندگی، حفظ کرامت انسانی و بازآفرینی آینده‌ای مشترک است.

قدرت امیدِ جمعی؛ امیدی که با هم می‌سازیم

علیرضا نصراصفهانی
پژوهشگر حکمرانی

وقتی خبرهای جنگ دوباره به زندگی روزمره‌مان راه پیدا می‌کنند، آینده برای بسیاری از ما کوچک می‌شود؛ به اندازه خبری که منتظرش هستیم، یا تصمیمی که نمی‌دانیم تا فردا اعتبار دارد یا نه. در چنین روزهایی، حرف زدن از امید و آینده دشوار است. کسی که نگران جان و خانه و نان خویش است، حق دارد بپرسد: امید این وسط چه دردی را دوا می‌کند؟

پاسخ به این بستگی دارد که امید را چه بدانیم. امیدی که فقط می‌گوید «همه‌چیز خوب می‌شود»، در برابر رنج واقعی دوام نمی‌آورد. اما امیدی هست که برای شروع، به تضمین فردای بدون جنگ نیاز ندارد: امیدی که خطر را می‌بیند، نگرانی را انکار نمی‌کند و با این حال می‌پرسد: الان چه چیزی را می‌توان حفظ کرد؟ چه رنجی را می‌توان کم کرد؟ کدام امکان را می‌توان ساخت؟ این امید احساسی بی‌پشتوانه نیست؛ به شواهد باور دارد: به هر قدم کوچکی که جواب داده، به هر پیوندی که در سختی سرپا مانده است. امید معقول از همین شواهد کوچک آغاز می‌شود.

این امید، امید تکیه بر خود نیست؛ امید جمعی است. یعنی امیدی که در «با هم بودن» زنده می‌ماند. وقتی یک نفر در ناامیدی فرو می‌رود، یک نفر دیگر دستش را می‌گیرد؛ وقتی راهی بسته می‌شود، با هم راه دیگری پیدا می‌کنیم. از این منظر امید چیزی است که میان آدم‌ها ساخته می‌شود؛ در محله، در مدرسه، در خیابان، در همان کارهای کوچکی که هر روز انجام می‌دهیم.

امید در متن همین زندگی روزمره جاری است. آنجا که از همسایه‌مان می‌پرسیم امروز به چیزی نیاز داری یا نه. در ادامه رفتن به سر کلاس، در کمک به مغازه‌داری که کسب‌وکارش لطمه خورده، در همان آشتی‌های کوچکی که مدت‌ها به تعویق انداخته بودیم، در پیامی که برای آرام کردن دل نگرانی دوستی می‌فرستیم. هیچ‌کدام از اینها تیتر اخبار نمی‌شوند؛ اما این پیوندهای عمیق، ایران را می‌سازند.

این امید، تسلیم‌طلب نیست. اگر روزی رسانه‌ها بخواهند ناامیدی را سرریز کنند، اگر بخواهند باور «هیچ‌راهی باقی نمانده» را تزریق کنند، امید جمعی همان‌جا کار خودش را می‌کند: با ادامه دادن آگاهانه، با ساختن مسیر جایگزین، با پاسخ دادن عملی به این جمله که «هیچ کاری نمی‌شود کرد.» این امید می‌جنگد؛ با ساختن.

من معنای این امید را چنین می‌فهمم: کودکی که درسش در میانه بحران قطع نشده است. جایی که آدم‌ها احساس کنند نظرشان شنیده می‌شود و در ساختن راه‌حل‌ها سهم دارند.

اما پیشنهاد من این است به جای اینکه هرکدام به تنهایی به خبرها خیره بمانیم و ناامید شویم، دایره‌های کوچک هم‌آفرینی بسازیم؛ گروهی برای ادامه آموزش بچه‌ها، شبکه‌ای برای حمایت از کسانی که آسیب بیشتری دیده‌اند، جمعی برای پیدا کردن راه نجات کار و زندگی مردم و فضایی برای گفت‌وگوی آرام درباره فردا. هر قدم کوچک، اگر مسأله‌ای واقعی را حل کند، به باور جمعی ما اضافه می‌شود که: «می‌توانیم».

یک نکته را هم نباید فراموش کنیم: امید واقعی، درد را پنهان نمی‌کند. امیدی که چشمش را به واقعیت ببندد، دوام نمی‌آورد. و ستایش «تاب‌آوری مردم» نباید بهانه‌ای شود برای عادی دیدن رنج‌شان.

خبر بعدی چه خواهد بود، نمی‌دانیم. اما بخشی از کار امروز ما روشن است: مراقبت از هم، حفظ گفت‌وگو و ادامه کارهایی که زندگی را قابل اتکاتر می‌کند. قدرت امید جمعی در همین قدم‌های کوچک و پیوسته است؛ قدم‌هایی که با هم برمی‌داریم و با آنها، امکان فردای بهتر را زنده نگه می‌داریم. من از امید به آینده حرف می‌زنم، چون زندگی امروزمان به افقی برای ادامه دادن نیاز دارد؛ افقی که بتوان درباره‌اش فکر کرد، برایش راه ساخت و دیگران را در ساختنش شریک کرد. این افق، میراث هیچ‌کس نیست؛ ساخته ماست و آن را با هم می‌سازیم.

رئیس قوه قضائیه تأکید کرد

حمایت از تولید، برخورد با مخلان بازار

قوه‌قضائیه

گروه سیاسی

حجت‌الاسلام والمسلمین غلامحسین محسنی‌اژه‌ای، روز گذشته در نشست شورای عالی قوه قضائیه، توصیه‌هایی تخصصی را پیرامون دادگاه‌های رسیدگی به جنایات آمریکا مطرح کرد و گفت: «در دادگاه‌های رسیدگی به جنایات آمریکا علیه ملت ایران، بویژه اقدامات این رژیم در به شهادت رساندن مقامات عالی‌رتبه کشورمان، تسریع در روند رسیدگی‌ها از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است. این اقدامات مصداق بارز تروریسم دولتی و نقض آشکار قواعد بنیادین حقوق بین‌الملل به شمار می‌رود.»

رئیس قوه قضائیه، در ادامه، با تبیین و تشریح سیاست‌ها و رویکردهای قوه قضائیه در راستای حمایت از تقویت بنیه اقتصادی و تولیدی کشور اظهار کرد: «حمایت از فعالان اقتصادی تولیدمحور و مولد در همه شرایط و زمان‌ها یک تکلیف اساسی و اولویت‌دار است؛ اما اهمیت این فقره در شرایط حاضر که دشمن غدار، جنگ اقتصادی همه‌جانبه‌ای را به ملت ایران تحمیل کرده است، مضاعف است.»

محسنی اژه‌ای، مبارزه با فساد را یک اولویت تعطیل‌ناپذیر دانست و افزود: «عزم ما در قوه قضائیه برای حمایت تمام و کمال از فعالان سالم اقتصادی و به موازات آن، برخورد قاطع، قانونی و بازدارنده با عناصری که به اسم فعالیت اقتصادی و تولیدی، مرتکب فساد می‌شوند و در برخی موارد از آشفتگی بازار سوءاستفاده می‌کنند و با احتکار اقلام و یا عرضه کالاهای معیوب، خواسته یا ناخواسته در زمین دشمن بازی می‌کنند، جزم است و این عناصر اطمینان داشته باشند که وفق موازین قانونی، مورد برخورد قاطع و بدون اغماض قرار می‌گیرند.» وی ادامه داد: «در اینجا باید تفکیک و تمایزی نیز میان آنکه به اسم فعالیت اقتصادی، مرتکب فساد می‌شود و آنکه هدف و قصدش، فعالیت سالم اقتصادی است اما به واسطه شرایط موجود (از جمله تحریم‌های دشمنان و سایر شرایط تحمیلی) زمین می‌خورد، قائل شد.»

محسنی اژه‌ای توضیح داد: «ما این دو قسم را متمایز از هم می‌دانیم و به تبع در برخورد با آنان نیز وفق قانون، رویکردهای متفاوتی داریم. اینکه در برخی موارد از قوه قضائیه انتقاد می‌شود که چرا در قبال فلان محکوم اقتصادی، اعمال مرخصی از زندان، زیاد است؛ عمدتاً ناشی از همین تمایز و تفکیک است.» رئیس قوه قضائیه گفت: «وقتی یک محکوم اقتصادی، هدفش ارتکاب فساد نبوده اما شرایط موجود، سبب زمین خوردن او شده و او می‌تواند با حضور در محل کارخانه یا شرکت خود، امور را تمشیت کند و به جبران زیان‌ها برگرداندن اموال به بیت المال و جلب رضایت شکات بپردازد؛ موازین و معیارهای مندرج در قانون، اعطای مرخصی به او را در راستای انتفاع «نظام عدالت» و «حقوق زیان‌دیدگان و شکات» جایز شمرده است.»

اخبار

پاسخ صمیمانه رهبر معظّم انقلاب به نامه دانش‌آموز ده‌ساله

چندی پیش، علیرضا بخشی ایرج، دانش‌آموز ده‌ساله ساکن تهران، در تاریخ ۲۳ شهریورماه ۱۴۰۵ نامه‌ای صمیمانه خطاب به رهبر معظم انقلاب نوشت. او در این نامه، با ابراز علاقه و قدردانی از رهنمودهای ایشان، هدیه‌ای را نیز به‌عنوان تشکر از ایشان و کمک به رزمندگان اسلام تقدیم کرد.

متن نامه این دانش‌آموز چنین بود:

به نام خدا

سلام آقا.

من علیرضا بخشی هستم.

من ده سالمه و داخل تهران زندگی می‌کنم.

راستش نمی‌دونم نامه من به دستتون میرسه یا نه.

ای‌کاش می‌شد از نزدیک باهاتون حرف بزنم.

راستش ما خیلی به خاطر راهنمایی‌هاتون به شما مدیونیم.

این پول هم برای تشکر از شما و کمک به رزمندگان اسلامه.

دوستدار دیدار شما

علیرضا بخشی ایرج

۱۴۰۵/۶/۲۳

پی‌نوشت: تولدتون با تأخیر مبارک.

این نامه به دست رهبر معظم انقلاب رسید و حضرت آیت‌الله سیدمجتبی خامنه‌ای نیز در پاسخ به ابراز محبت این دانش‌آموز، نامه‌ای برای او نوشتند و متقابلاً هدیه‌ای به او تقدیم کردند.

متن پاسخ رهبر معظم انقلاب به این شرح است:

بسم‌الله‌الرحمن‌الرحیم

دوست عزیزم آقای علیرضا بخشی

سلام علیکم و رحمة‌الله و برکاته

از توجه محبت‌آمیز شما متشکرم. البته تولد این بنده حقیر در ماه اسفند است. متقابلاً من هم هدیه‌ای هر چند ناقابل در مقابل بزرگواری شما تقدیم می‌کنم. به اعضای خانواده سلام بنده را ابلاغ کنید.

سید مجتبی خامنه‌ای
۱۹/مهر/۱۴۰۵

پی نوشت: خط خوانایی دارید.

وزیر امور خارجه:

اولویت سیاست خارجی ایران همسایگان هستند

وزیر امور خارجه با تأکید بر آمادگی ایران برای دیپلماسی صادقانه در مذاکرات غیرمستقیم با آمریکا گفت: «در صورت انتخاب مسیر فریبکاری یا اقدام نظامی از سوی واشنگتن، ایران پاسخی تلخ‌تر و سنگین‌تر از گذشته خواهد داد و بازگشایی تنگه هرمز نیز منوط به پذیرش شروط تهران است.» به گزارش ایرنا، سید عباس عراقچی در تشریح سفر خود به ترکمنستان و آخرین تحولات دیپلماتیک منطقه، با تأکید بر اولویت روابط با کشورهای همسایه در سیاست خارجی ایران اظهار کرد: «در شرایط اخیر، اهمیت روابط با همسایگان بیش از گذشته شده است و در همین راستا، سفر به ترکمنستان با هدف پیگیری پروژه‌های مشترک و تقویت همکاری‌های دوجانبه انجام شد.» وی با اشاره به روابط تاریخی، فرهنگی، خانوادگی، سیاسی و اقتصادی ایران و ترکمنستان افزود: «روابط دو کشور همواره از پشتوانه مناسبی برخوردار بوده و اراده سیاسی تهران و عشق‌آباد بر حفظ و تقویت این مناسبات استوار است.» عراقچی با اشاره به دیدار اخیر رؤسای جمهوری دو کشور در حاشیه اجلاس سران کشورهای مشترک‌المنافع در آوازه ترکمنستان گفت: «در آن دیدار مقرر شد برخی پروژه‌های مشترک پیگیری شود و در این سفر نیز توضیحات مفصلی درباره آخرین تحولات منطقه، مذاکرات و آمادگی نیروهای مسلح به رئیس جمهوری و وزیر خارجه ترکمنستان ارائه شد.» وزیر امور خارجه ادامه داد: «در این سفر همچنین پروژه‌های اساسی اقتصادی میان دو کشور مورد بررسی قرار گرفت و تصمیمات اجرایی مهمی در این زمینه اتخاذ شد.»

حاجی میرزایی:

رئیس جمهوری منافع کشور را فدای ملاحظات نمی‌کند

خبر

رئیس دفتر رئیس جمهور روزگذشته در مراسم افتتاح انجمن تکریم مفاخر تعلیم و تربیت با گرامیداشت یاد و خاطره امام راحل، رهبر شهید انقلاب و شهدای کشور، اظهار کرد: «از ابتدای شکل‌گیری این انجمن، در کنار بزرگواران و دست‌اندرکاران آن بوده‌ایم و همواره نسبت به فعالیت‌های این مجموعه احساس مسئولیت داشته‌ایم.»

محسن حاجی‌میرزایی با اشاره به تأکید پزشکیان بر اهمیت آموزش و پرورش در کنار اولویت‌های معیشتی کشور گفت: «رئیس جمهوری در جمع استانداران و شهرداران نیز بر این اولویت تأکید داشت. یکی از چالش‌های جدی مدیریت، چشم‌پوشی از منافع آتی بلندمدت به نفع منافع آنی کوتاه‌مدت است؛ موضوعی که در مقاطع مختلف خسارت‌ها و زیان‌های گسترده‌ای به همراه داشته است. یکی از ویژگی‌های رویکرد پزشکیان این است که منافع آینده کشور را فدای ملاحظات و منافع زودگذر نمی‌کند.

وی با تأکید بر اینکه ساختن آینده ایران از مسیر آموزش‌وپرورش می‌گذرد، افزود: «رئیس جمهوری از همان ابتدای مسئولیت، توجه ویژه‌ای به نقش بنیادین آموزش‌وپرورش داشته است. تأکید وی بر مدرسه‌سازی نیز صرفاً به معنای ساخت ساختمان و توسعه فضاهای آموزشی نیست؛ بلکه آنچه اهمیت دارد، محتوای آموزشی، ارزش‌هایی است که در نظام تعلیم و تربیت خلق می‌شود و قابلیت‌هایی است که در نسل آینده شکل می‌گیرد. تمام تلاش رئیس جمهوری معطوف به ارتقای همین مؤلفه‌هاست و به‌ندرت هفته‌ای سپری می‌شود که رئیس جمهوری به نحوی درگیر مسائل آموزش‌وپرورش و پیگیری امور این حوزه نباشد.»

رئیس دفتر رئیس جمهور در ادامه با قدردانی از پیشکسوتان و چهره‌های اثرگذار عرصه تعلیم و تربیت، از جمله مرحوم کمال خرازی، عباس صدری، کاظم اکرمی، علی‌اکبر رئوفی و خانم گیتی نژاد، تصریح کرد: «این شخصیت‌ها سرمایه‌های ارزشمند نظام تعلیم و تربیت کشور هستند و قدردانی از تلاش‌ها و خدمات آنان، وظیفه‌ای است که باید همواره مورد توجه قرار گیرد.» او در تبیین فلسفه تکریم مفاخر، کرامت انسانی را یکی از غنی‌ترین مفاهیم قرآنی و بنیادی‌ترین عناصر پیوند میان انسان‌ها دانست و اظهار کرد: «کرامت، زیست‌بوم حیات انسانی و بستر شکل‌گیری فضیلت‌هاست. زندگی انسانی بدون کرامت، از بسیاری از ارزش‌های بنیادین تهی خواهد بود و اساساً کرامت را باید اصل و مبنای تربیت و پرورش انسان دانست».

رئیس دفتر رئیس جمهوری با اشاره به آموزه‌های قرآنی درباره کرامت الهی و جایگاه انسان افزود: «خداوند متعال کریم است، پیامبر اسلام با عنوان رسول کریم معرفی شده، قرآن کریم کتابی کریم است و انسان نیز بر اساس آیه شریفه «وَلَقَدْ کَرَّمْنَا بَنِی آدَمَ» از کرامت برخوردار شده است. حتی فرشتگانی که مأمور ثبت و نگهداری اعمال انسان هستند، در قرآن با عنوان «کِرَامًا کَاتِبِینَ» توصیف شده‌اند. این مجموعه مفاهیم نشان می‌دهد که کرامت، عنصری بنیادین در نظام آفرینش و تربیت انسان است.» وی تأکید کرد: «مبنای تربیت باید بر کرامت انسانی استوار باشد و هر نوع تربیتی که از این عنصر اساسی فاصله بگیرد، نمی‌تواند به نتایج مطلوب دست یابد. هنگامی که با انسان‌ها با احترام و کرامت برخورد می‌شود، استعدادهای آنان فرصت رشد و شکوفایی پیدا می‌کند. بنابراین، تربیت بدون توجه به کرامت انسانی راه به جایی نخواهد برد و تکریم بزرگان و پیشکسوتان نیز باید به یک فرهنگ مستمر در تمام مراحل زندگی اجتماعی تبدیل شود.»

شرکت سرمایه‌گذاری آتیه صبا

آگهی تجدید مزایده فروش سهام شرکتهای تابعه شرکت سرمایه‌گذاری آتیه صبا (نوبت دوم)

شرکت سرمایه‌گذاری آتیه صبا در نظر دارد نسبت به فروش سهام شرکت‌های تابعه به شرح جدول زیر اقدام نماید. لذا از کلیه متقاضیان خرید سهام شرکت‌های مذکور دعوت به عمل می‌آید تا با مراجعه به دفتر شرکت سرمایه‌گذاری آتیه صبا نسبت به خرید اسناد مزایده اقدام فرمایند.

ردیف	نام شرکت	درصد سهام قابل واگذاری	مبلغ پایه (ریال)	مبلغ تضمین شرکت در فرایند ارجاع کار (مزایده) / ریال	ساعت بازگشایی پاکات
۱	شرکت آبزی فرآیند بوشهر (سهامی خاص)	۹۹/۹۴	۲,۵۸۶,۲۹۳,۳۰۲,۸۶۹	۱۳۰,۰۰۰,۰۰۰,۰۰۰	۱۰ صبح
۲	شرکت آرین پارسه کیش (سهامی خاص)	۱۰۰	۳۳,۶۳۴,۶۴۹,۶۵۶,۶۳۵	۱,۷۰۰,۰۰۰,۰۰۰,۰۰۰	۱۰:۳۰صبح

۱) آدرس مزایده‌گزار (شرکت سرمایه‌گذاری آتیه صبا): تهران خیابان پاسداران، خیابان شهید حجت سوری، نبش رام پلاک ۵، طبقه ۲ شرقی، دبیرخانه شورای عالی واگذاری شماره تلفن: ۲۶۶۵۲۳۶۷-۰۲۱

۲) آخرین مهلت خرید اسناد مزایده: تا پایان وقت اداری روز شنبه ۱۴۰۵/۰۸/۲۳ به آدرس مذکور.

۳) هزینه خرید اسناد مزایده: برای هریک از شرکت‌ها مبلغ ۳۰,۰۰۰,۰۰۰ ریال می‌باشد که متقاضیان باید مبلغ فوق را به حساب شماره IR ۱۲۰۱۳۰۱۰۰۰۰۰۰۰۳۰۰۱۴۵۴۷۰ بانک رفاه کارگران بنام شرکت سرمایه‌گذاری آتیه صبا واریز و فیش آن را هنگام دریافت اسناد مزایده ارائه نمایند.

٤) آخرین مهلت ارایه پیشنهاد: پایان وقت اداری روز دوشنبه ۱۴۰۵/۰۹/۰۹ به آدرس مذکور.

۵) زمان بازگشایی پاکات: سه‌شنبه ۱۴۰۵/۰۹/۱۰ به آدرس تهران، خیابان پاسداران، خیابان شهید حجت سوری، نبش رام پلاک ۵، طبقه ۸ غربی.

۶) ارائه آخرین صورت‌های مالی حسابرسی شده (سال ۱۴۰۳ یا ۱۴۰۴) برای متقاضیان حقوقی الزامی می‌باشد (در صورت عدم ارائه صورت‌های مالی حسابرسی شده، متقاضی شرکت در مزایده از فرآیند مزایده حذف خواهد شد).

شرکت سرمایه‌گذاری آتیه صبا